

ДОНА ЛЕОН

СМЪРТ В ЧУЖДА СТРАНА

ВТОРИЯТ СЛУЧАЙ

НА КОМИСАР ГИДО БРУНЕТИ

ОТ НОСИТЕЛКАТА НА ГОЛЯМАТА НАГРАДА
ЗА КРИМИНАЛЕН РОМАН „СЪНТОРИ“

enthusiast

Donna Leon
Death in a Strange Country

Copyright © 1993 by Donna Leon
and Diogenes Verlag AG Zurich
All rights reserved

Дона Леон
Смърт в чужда страна

- © Мариана Христова, преводач, 2017
- © Enthusiast, дизайн на корицата, 2017
- © Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2017
ISBN 978-619-164-247-2

ДОНА ЛЕОН

СМЪРТ В ЧУЖДА СТРАНА

**ВТОРИЯТ СЛУЧАЙ
НА КОМИСАР ГУИДО БРУНЕТИ**

enthusiast

София, 2017

*Volgi intorno lo sguardo, oh sire, e vedi qual strage opprenda
nel tuo nobil regno, f ail crudo monstro. Ah mira allagate di
sangue quelle pubbliche vie. Ad ogni passo vedrai chi geme, e
l'alma gondia d'atro velen dal corpo esala.*

*Погледни, о, господарю, и с озите си съзри призрачния
ужас, що тудовището страшно в славното ти царство
тѣй жестоко сътвори. Улиците цели в кръв са. Всяка
кратка тук те води към стенания и смърт, към душата,
що излита от подпухналото тяло, със жестоката отрова
преизпълнено докрай.*

Идоменей

1

Тялото се носеше с лицето надолу по тъмните води на канала. Отливът плавно го влачеше към откритите води на лагуната, които се простираха отвъд края на канала. На няколко пъти главата се удари в покритите с мъх стъпала на кея пред базиликата „Санги Джовани е Паоло“, за миг се заклеци там, а после се освободи, когато краката се извиха в изящна балетна арка, която го издърпа и го остави отново да се понесе към откритите води и свободата.

Съвсем наблизко камбаните на църквата забиха за службата в четири часа сутринта и водите забавиха движението си сякаш по заповед на камбанния звън.

Малко по малко плисъкът им стана още по-бавен, докато накрая достигнаха онзи миг на абсолютна неподвижност, който разделя приливите – тогава, когато водите очакват новия прилив да поеме дневната смяна. Попаднало в плен на това затишие, отпуснатото тяло се залюшка по повърхността, облечено в тъмно и невидимо. Времето минаваше в мълчание, а после безметежността му се разби от приближаването на двама мъже, които минаха наблизко, като си бърбреха с тихи гласове с непринудените съскащи звуци на венецианския диалект. Единият буташе количка, натоварена с вестници, които връщаше на сергията за новия ден; другият се бе отправил към работното си място в болницата, която заемаше една цяла страна в края на огромния открит *сапро**.

* Площад (ит.). – Бел. прев.

Навън в лагуната избръмча малка лодка и вълничките, които образува, раздвижиха канала и се заиграха с тялото, като го преместиха обратно до стената на кея.

Камбаните иззвъняха в пет часа и в една от къщите с изглед към канала и лице към *садро* една жена отвори със замах тъмнозелените кепенци на кухнята си, обърна се и намали газта под кафеника. Все още не съвсем будна, тя сипа захар в една чашка, изключи газта с отработено движение на китката и си наля дебела струя кафе. Хвана чашата между дланите си, върна се при отворения прозорец и както всяка сутрин от десетилетия насам, погледна към огромната конна статуя на Колеони – някога най-страховития от всички венециански военни предводители, а сега – най-близкия ѝ съсед. За Бианка Пинаро това беше най-спокойният миг от деня, а Колеони, изваян от бронз преди векове и обгърнат от вечна тишина, бе идеалният компаньон за тези безценни, тайни петнайсет минути покой.

Острата топлина на кафето я изпълни със задоволство. Тя отпи от чашката и се загледа в гълъбите, които вече бяха започнали да кълват всичко от земята и да се приближават към пиедестала на статуята. Разсеяният ѝ поглед се насочи право надолу, към малката лодка на съпруга ѝ, която се люшкеше в тъмнозелената вода. През нощта беше валяло и Бианка се загледа да провери дали брезентовото платнище, което покриваше лодката, е още на мястото си. Ако вятърът го беше отвял, Нино трябваше да слезе и да изгребе водата отвътре, преди да отиде на работа. Жената се наведе навън, за да види ясно носа.

Отначало си помисли, че вижда торба с боклук, която приливът бе помел от кея. Но предметът беше странно симетричен, удължен, отстрани на централната му част стърчаха два клона. Изглеждаше почти като...

– О, *Dio**! – възкликна Бианка задъхано и изпусна

* Господи (ит.). – Бел. прев.

чашата с кафе във водите долу, недалеч от странната фигура, която се носеше по корем в канала. – Нино, Нино! – изкрещя тя и се обърна към спалнята им. – В канала има тяло!

Същото съобщение – „В канала има тяло“ – събуди Guido Brunetti двамайсет минути по-късно. Той се обърна на лявата си страна и придърпа телефона в леглото до себе си.

– Къде?

– „Санто Джовани е Паоло“. Пред болницата, господине – отговори полицаят, който му бе позвънил веднага след обаждането в полицейския участък.

– Какво се е случило? Кой го е намерил? – попита Brunetti, измъкна краката си изпод завивките и седна на ръба на леглото.

– Не знам, господине. Някой си Пианаро се обади и ни съобщи.

– Защо тогава се обаждате на мен? – попита Brunetti, без дори да се опита да прикрие раздразнението в гласа си – очевидният резултат от часа, който показваше светещият циферблат на часовника до леглото: пет и трийсет и една. – А нощната смяна? Никого ли няма?

– Всички си тръгнаха, господине. Позвъних у Бозети, но жена му каза, че още не се е прибрал.

Гласът на младия мъж ставаше все по-неуверен.

– Затова се обадох на вас, господине, защото знам, че вие работите дневна смяна.

„Която – напомни си Brunetti – започва след два часа и половина.“ Не каза нищо.

– Там ли сте, господине?

– Тук съм. А часът е пет и трийсет.

– Знаем, господине! – измуча младият мъж. – Но не можах да намеря никого друго.

– Добре, добре. Ще отида там и ще погледна. Изпратете ми лодка. Веднага.

А после си спомни кое време е и неприятния факт, че нощната смяна вече си беше тръгнала, затова попита:

– Има ли кой да я докара?

– Да, господине. Бонсуан току-що дойде. Да го изпратят ли?

– Да, веднага. И повикайте другите от дневната смяна. Кажете им, че ще се срещнем там.

– Да, господине – отговори младият мъж с глас, в който пролича огромно облекчение, че някой е поел командването.

– И се обадете на доктор Ридзарди. Помолете го да се срещнем там колкото може по-скоро.

– Да, господине. Още нещо, господине?

– Не, нищо. Но изпратете лодката. Веднага. И кажете на другите, ако стигнат там преди мен, да отцепят района. Да не пускат никого до тялото.

Дори в този момент, докато говореха, колко веществени доказателства биваха унищожавани – фасове, хвърлени на земята, обувки, оставили отпечатьци върху паважа? Без да каже нищо повече, Брунети затвори.

До него Паола се размърда в леглото и го погледна с едно око, покрила другото с голата си ръка, с която се пазеше от светлината. Издаде звук, за който Брунети знаеше от дълъг опит, че е въпросителен.

– Тяло. В канал. Идват да ме вземат. Ще ти се обадя.

Тя издаде някакъв звук, с който потвърди, че е разбрала. Тя се обърна по корем и незабавно заспа. Паола със сигурност беше единственият човек в целия град, който не проявяваше капка интерес към факта, че са открили тяло, което се носи по водите в един от каналите.

Брунети се облече бързо, реши да не губи време за бърсане и отиде в кухнята, за да види дали има време за кафе. Вдигна капака на кафеарката „Мока Експрес“ и видя, че от предишната вечер е останало достатъчно. Макар да мразеше претоплено кафе, го изля в една тенджерата и запали газта на висок пламък. Застана до

нея и зачака кафето да кипне. После изсипа почти лепкавата течност в чаша, сипа три лъжици захар и бързо я погълна.

Звукът на звънеца оповести пристигането на полицейската лодка. Брунети погледна часовника си. Шест без осем. Сигурно беше Бонсуан – никой друг не можеше да докара тук лодка толкова бързо. Гуидо грабна от шкафа до вратата едно вълнено яке. Септемврийските утрини понякога бяха студени, а край „Санти Джовани е Паоло“, толкова близо до откритите води на лагуната, винаги можеше да задуха вятър.

В подножието на петте стълбища Брунети отвори входната врата и видя насреща си Пукети – новобранец, който работеше в полицията от по-малко от пет месеца.

– *Buon giorno, Signor Commissario!** – поздрави го бодро Пукети и отдаде чест.

Шумът и движенията се сториха неприлични на Брунети в толкова ранен час. Той му махна в отговор и тръгна по тясната *calle*** , на която живееше. На ръба на водата видя полицейската лодка, закотвена до кея. Сините буркани святкаха ритмично. На кормилото разпозна Ботсуан – полицейски пилот, в чиито вени течеше кръвта на безброй поколения рибари от Бурано и която със сигурност се бе смесила с водите на лагуната, за да се влее в нея инстинктивно познаване на приливите, отливите и теченията. Това познаване му позволяваше да кара лодка по каналите на града със затворени очи.

Набитият Бонсуан с гъстата брада кимна на Брунети – жест, който беше колкото уважение към по-висшестоящия, толкова и признаване на ранния час. Пукети забърза да се качи, присъединявайки се към двама униформени полицаи, които вече чакаха на борда.

* Добро утро, господин комисар (ит.). – Бел. прев.

** Уличка (ит.). – Бел. прев.

Единият от тях освободи кабела на котвата от колона-та и Бонсуан бързо насочи лодката към Канале Гранде, завъртя я рязко и се понесоха към моста „Риалто“. Профучаха под него и излязоха в еднопосочния канал отдясно. Малко след това завиха наляво и пак надясно. Брунети стоеше на палубата, вдигнал яката си, за да се предпази от вятъра и студа на ранната утрин. От двете страни на каналите зад тях се люшкаха закотвени лодки, а други, които идваха от Сан Еразмо с пресни плодове и зеленчуци, се дръпваха настрана, плътно до сградите, когато зърнеха просвяткващия син буркан.

Най-накрая навлязоха в Рио дей Мендиканти – канала, който течеше до болницата и се вливаше в лагуната точно срещу гробищата. Близостта на двете места навярно се дължеше на случайност, но за повечето венецианци, особено тези, които бяха преживели лечение в болницата, тази близост представляваше красноречив намек за способностите на болничния персонал.

На половината път до лагуната Брунети видя малка група хора, скупчени отдясно, близо до ръба на кея. Бонсуан спря лодката на петдесет метра от тълпата в напълно безполезен опит, както вече знаеше Брунети, да попречи на резултата от пристигането им да унищожи някое от веществените доказателства.

Един от полицаите се приближи до лодката и протегна ръка, за да помогне на Брунети да слезе.

– *Buon giorno, Signor Commissario.* Извадихме го, но както виждате, вече си имаме компания.

Той посочи към групата от девет-десет души, събрана около нещо на паважа. Телата им скриваха въпросния предмет от погледа на Брунети.

Полицаят се обърна към тълпата и докато вървяха, каза:

– Добре. Отдръпнете се. Полиция.

Хората се дръпнаха, но при приближаването на двамата мъже, а не заради заповедта.

На паважа Брунети видя тялото на млад мъж, прос-

нато по гръб, с очи, отворени на утринната светлина. До него стояха двама полицаи с мокри униформи, полепнали по раменете им. Щом видяха Брунети, и двамата отдадоха чест. Когато прибраха ръце до тялото си, по земята под тях закапа вода. Брунети ги позна – Лучани и Роси. И двамата бяха добри хора.

– Е? – попита комисарят и погледна надолу към мъртвеца.

Лучани, по-старшият от двамата, отговори:

– Носеше се по канала, когато дойдохме, *Dottore**. Един човек в тази къща – посочи той към една сграда в цвят охра от другата страна на канала – ни се обади. Жена му го забелязала.

Брунети се обърна и погледна към къщата.

– Четвъртият етаж – поясни Лучани.

Брунети вдигна поглед точно навреме, за да види как една фигура се отдръпна от прозореца. Докато се взираше в тази сграда, както и в съседните ѝ, забеляза зад прозорците цял куп тъмни сенки. Някои се скриха, когато той погледна към тях, други не.

Брунети отново се обърна към Лучани и му кимна да продължи.

– Бил е близо до стъпалата, но трябваше да влезем и да го издърпаме. Положих го по гръб и се опитах да го съживя. Но нямаше никаква надежда, господине. Изглежда така, сякаш е мъртъв от дълго време.

Гласът му звучеше извинително, почти така, сякаш неуспехът му да върне живота на някакъв мъж някак си бе допринесъл за окончателната му смърт.

– Проверихте ли тялото? – попита Брунети.

– Не, господине. Когато видяхме, че нищо не можем да направим, решихме, че ще е най-добре да го оставим на лекаря.

– Добре, добре – измърмори Брунети.

* Докторе (ит.). В случая става въпрос за образователна степен.
– Бел. прев.

Лучани потръпна – било от студ, било защото осъзнаваше провала си – и на паважа под него паднаха капчици вода.

– Вие двамата си отивайте вкъщи. Изкъпете се, хапнете. И пийнете нещо след този студ.

И двамата се усмихнаха, благодарни за предложението.

– И вземете лодката. Бонсуан ще ви прибере у дома и двамата.

Полицайте му благодариха и си пробиха път през тълпата, която бе станала по-многобройна за няколко минути, които Брунети бе прекарал тук. Той посочи към един от униформените, които бяха дошли с него в лодката, и рече:

– Кажете на тези хора да се отдръпнат, а после запиши имената и адресите им, на всички. Питай ги кога са дошли, дали са чули или видели нещо странно тази сутрин. После ги прати да си ходят.

Ненавиждаше таласъмните, които винаги се събираха на сцените на смъртните случаи, и не можеше да проумее защо смъртта запленива толкова много от тях, особено когато е насилствена.

Отново погледна към лицето на младия мъж на паважа, сега предмет на толкова много безжалостни погледи. Мъртвецът беше красив, с къса руса коса, потъмняла от водата, която все още образуваше локва около него. Очите му бяха с ясен, прозрачносин цвят, лицето симетрично, носът – тесен и фин.

Зад себе си Брунети чу гласовете на полицайте, които започваха да отпращат тълпата назад. Той повика Пукети и без да обръща внимание на новото отдаване на чест от страна на младия мъж, нареди:

– Пукети, иди до онази редица къщи от другата страна на канала и разбери дали някой е чул или видял нещо.

– За кое време, сър?

За миг Брунети се замисли, като се опитваше да пре-

цени според луната. Преди две вечери имаше новолуние. Приливът и отливът едва ли са били достатъчно силни, за да отнесат тялото надалеч. Трябваше да попита Бонсуан за прилива и отлива снощи. Ръцете на мъртвеца изглеждаха странно набръчкани и бели – сигурен признак, че е прекарал дълго време във водата. След като разбереше откога е мъртъв младият мъж, Брунети щеше да остави на Бонсуан да изчисли колко далеч можеше да е било отнесено тялото. И откъде. А точно сега трябваше да отговори на Пукети.

– Питай ги за което и да било време снощи. И организирай вдигането на бариери. Изпрати тези хора да си ходят, ако можеш.

Знаеше, че възможността това да се случи е почти нулева. Венеция имаше малко такива събития, които да предложи на гражданите си; хората щяха да си тръгнат само с нежелание.

До слуха му достигна шум от приближаване на друга лодка. Втора полицейска лодка с пулсиращ син буркан влезе в канала и спря на същия кей, който бе използвал Бонсуан. И в тази имаше трима мъже в униформи и един в цивилно облекло. Също като слънчогледи, лицата на зяпачите се извърнаха от слънцето на вниманието си – мъртвеца – и се обърнаха към мъжете, които скочиха от лодката и се приближиха към тях.

Начело вървеше доктор Еторе Ридзарди, съдебният лекар за смъртни случаи в града. Вперените в него погледи ни най-малко не го смущаваха. Той се приближи и протегна приятелски ръка на Брунети.

– *Виюн ди**, Гуидо. Какво има?

Брунети отстъпи настрана, за да може Ридзарди да види какво лежи в краката им.

– Бил е в канала. Лучани и Роси го извадили, но не можели да направят нищо. Лучани пробвал, ала било късно.

* Добър ден (ит.). – Бел. прев.

Ридзарди кимна и изсумтя. Набръчканата кожа на ръцете му показва колко късно е било за всякаква помощ.

– Изглежда, че е стоял вътре дълго време, Еторе. Но съм сигурен, че ти можеш да ми дадеш повече подробности.

Приемайки този комплимент като ни повече, ни малко заслужен, Ридзарди насочи цялото си внимание към трупа. Наведе се над тялото и шепотът на тълпата стана още по-съскав. Без да обръща внимание на зрителите, той внимателно положи чантата си на едно сухо място близо до тялото и се наведе над трупа.

Брунети се обърна и тръгна към хората, които стояха в това, което сега се бе превърнало в предна редица.

– Ако сте съобшили името и адреса си, можете да тръгвате. Няма какво повече да се види. Така че можете да си вървите, всички.

Един възрастен човек с прошарена брада рязко се наклони наляво, за да надникне покрай Брунети и да види какво прави лекарят над тялото.

– Казах, че можете да си вървите – обърна се Брунети направо към възрастния мъж.

Той си изправи и погледна комисаря с абсолютна липса на интерес, преди отново да се наведе надолу, заинтересуван само от лекаря. Една старица сърдито дръпна каишката на териера си и се отдалечи, видимо възмутена от това ново доказателство за бруталността на полицията. Униформените бавно тръгнаха сред тълпата и започнаха внимателно да обръщат хората настрани с дума или с ръка на рамото. Постепенно ги заставиха да се отдалечат и да оставят района на полицията. Възрастният човек с брадата си тръгна последен, като се отдалечи само до желязната преграда, отцепваща пиедестала на статуята на Колеони. Облегна се на преградата – очевидно нямаше да напусне *сатро* или да се откаже от правата си на гражданин.

– Гуидо, ела за един момент! – провикна се Ридзарди иззад него.

Брунети се обърна и се приближи към коленичлия лекар, който повдигна ризата на мъртвеца. На десетина сантиметра над кръста му, от лявата страна, Брунети видя хоризонтална ивица, назъбена по ръбовете. Плътта изглеждаше странно сивкавосиня. Той коленичи до Ридзарди в една ледена локва вода и погледна по-отблизо. Разрезът беше дълъг колкото палеца му и сега навярно заради дългия престой на тялото във водата се беше разтворил, странно безкръвен.

– Това не е някакъв турист, който се е напил и е паднал в някой канал, Гуидо.

Брунети кимна в знак на мълчаливо съгласие.

– Какво би могло да причини подобно нещо? – попита той и кимна към раната.

– Нож. С широко острие. И този, който го е направил, е бил или много добър, или голям късметлия.

– Защо? – попита Брунети.

– Не искам да бъркам прекалено много вътре, не и преди да мога да го разрежа и да го огледам подобаващо – отговори Ридзарди. – Но ако тъгълът е прав, както подсказва това, което мога да видя тук, значи е имал чиста пътека право към сърцето. Никакви ребра, които да се пречат. Нищо. Просто едно съвсем леко бодване, с почти недоловим натиск, и е мъртъв – осведоми го Ридзарди и повтори: – Или много добър, или голям късметлия.

Брунети можеше да види само ширината на раната. Представа нямаше за посоката, в която е минала през тялото.

– Възможно ли е да е било нещо друго? Искам да кажа, нещо друго, а не нож?

– Не мога да съм сигурен, преди да видя по-отблизо тъканите, но се съмнявам.

– А удавяне? Ако острието не е стигнало до сърцето му, възможно ли е тогава да се е удавил?

Ридзарди седна на петите си, като внимаваше да придърпа гънките на дъждобрана под себе си, за да предпази краката си от водата отдолу.

– Не, съмнявам се, че е възможно. Ако не е улучило сърцето, пораженията е нямало да бъдат толкова големи, че да му попречат да излезе от водата. Виж само колко е блед. Мисля, че се е случило следното: един удар. Правилният ъгъл. Смъртта сигурно е настъпила почти незабавно.

Той се надигна и изрече най-близкото нещо до молитва, което младият мъж щеше да получи тази сутрин:

– Нещастният! Такъв хубав млад мъж, при това в отлична физическа форма. Според мен е бил атлет или поне се е грижил много добре за себе си.

Той отново се наведе над тялото и с жест, който изглеждаше странно бащински, прокара длан по очите, опитвайки се да ги затвори. Едното отказа да помръдне. Другото се затвори за миг, а после бавно се отвори и пак се загледа в небето. Ридзарди измърмори нещо сам на себе си, извади от джоба на гърдите си една кърпичка и я сложи върху лицето на младия мъж.

– Покрий лицето му. Умря млад – измърмори Брунети.

– Какво?

Брунети вдигна рамене.

– Нищо. Паола често го повтаря.

Той отклони погледа си от лицето на младия мъж. За един кратък миг огледа фасадата на базиликата и си позволи да се успокои от симетрията ѝ.

– Кога ще можеш да ми кажеш нещо сигурно, Еторе?

Ридзарди бързо погледна часовника си.

– Ако момчетата ти го отнесат веднага на гробищата, още предобед ще отида при него. Обади ми се следобед и ще мога да ти кажа точно кога. Но не мисля, че има някакво съмнение, Гуидо.

Лекарят се поколеба – не му беше приятно да казва на Брунети как да си върши работата.

– Няма ли да му прегледаш джобовете?

Макар че в хода на кариерата си го бе правил много-

кратно, Брунети ненавиждаше първото нарушаване на покоя на мъртвите. Това ужасно натрапване на силата на държавата върху покоя на покойниците. Мразеше това, че сега трябваше да прегледа всичките им дневници и чекмеджета, да прерови писмата им, да опипча дрехите им.

Но тъй като тялото вече бе преместено от мястото, на което го бяха открили, нямаше причина да го оставят недокоснато, докато фотографът не успее да запише къде е лежало в точната поза на смъртта. Брунети приклепна до младия мъж и пхна ръка в джоба на панталона му. На дъното намери няколко монети и ги сложи до тялото. В другия джоб имаше обикновен метален ключодържател с четири ключа. Без да го молят, Ридзарди се наведе и му помогна да обърне тялото по хълбок, за да претърсят задните джобове. В единия имаше подгизнал правоъгълник от жълта хартия – очевидно билет за влак, а в другия – също така подгизнала хартиена салфетка. Брунети кимна на Ридзарди и двамата положиха тялото обратно на земята.

Брунети вдигна една от монетите и я протегна към лекаря.

– Каква е? – попита Ридзарди.

– Американска. Двайсет и пет цента.

Странна находка в джоба на един мъртвец във Венеция.

– А може би е затова – сети се лекарят. – Американец.

– Какво?

– Защо е в такава добра форма – отговори Ридзарди, без да си дава сметка за горчивата неуместност на глаголното време. – Това може да го обясни. Те винаги са толкова стегнати, толкова здрави.

Двамата погледнаха едновременно към тялото, към тънкия кръст, който се подаваше изпод все още разтворената риза.

– Ако наистина е такъв – продължи Ридзарди, – зъбите ще покажат.

– Защо?

– Заради стоматологичните интервенции. Там използват по-различни техники, по-хубави материали. Ако са му лекували зъбите, днес следобед ще мога да ти кажа дали е американец.

Ако беше по-различен, Брунети може би щеше да помоли Ридзарди да погледне сега, но не виждаше смисъл да бърза, а и не искаше отново да нарушава покоя на това младо лице.

– Благодаря, Еторе. Ще пратя фотограф да направи снимки. Мислиш ли, че можеш да затвориш очите му?

– Разбира се. Ще му придам колкото се може поестествен вид. Но ти ще искаш очите му отворени за снимките, нали?

Брунети едва успя да се спре и да не каже, че никога вече не иска да види тези очи затворени. Вместо това отговори:

– Да, да, разбира се.

– И да изпратиш някого да вземе пръстовите отпечатъци, Гуидо?

– Да.

– Добре. Тогава обади ми се около три.

Двамата си размениха кратко ръкостискане и доктор Ридзарди вдигна чантата си. Без да каже „довиждане“, той прекоси открития площад и се отправи към огромния отворен портал на болницата, подранявайки за работа с два часа.

Докато Ридзарди и Брунети оглеждаха тялото, бяха пристигнали още полицаи. Сега май бяха цели осем и оформяха дъга на около три метра от трупа, с гръб към него.

– Сержант Вианело! – провикна се Брунети и един от тях излезе от редицата, приближи се и застана до него пред тялото.

– Кажете на двама от хората си да го отнесат в лодката, а после го закарайте на гробищата.

Докато заповедта се изпълняваше, Брунети отново се зае да огледа предната част на базиликата, плъзгайки поглед нагоре, покрай високите върхове на кулите ѝ. Погледът му се плъзна и към отсрещната страна на *сатро* към статуята на Колиони – може би свидетел на престъплението.

Вианело се приближи до него.

– Изпратих го на гробищата, господине. Още нещо?

– Да. Тук някъде има ли бар?

– Ей там, господине, зад статуята. Отваря в шест.

– Хубаво. Имам нужда от кафе.

Докато вървяха към бара, Брунети започна да дава нареждания.

– Ще ни трябват гмурци, двама. Пусни ги във водата, там, където са открили тялото. Искам да извадят всичко, което би могло да е оръжие: нож, острие, широко около три сантиметра. Но може и да е било нещо друго, дори парче метал, затова им кажи да извадят всичко, което може да причини подобна рана. Инструменти, всичко.

– Да, господине – отговори Вианело, опитвайки се да запише инструкциите в бележника си, докато вървеше.

– Доктор Ридзарди ще ни даде час на смъртта днес следобед. Веднага щом го получим, искам да видя Бонсуан.

– За приливите и отливите ли, сър? – попита Вианело, който веднага разбра.

– Да. И започни да звъниш на хотелите. Виж дали някой не е в стаята си, особено американец.

Знаеше, че полицаите мразят тази част – безкрайните обаждания на хотелите, които заемаха цели страници в списъка на полицията. Следваха пансионите и hostelите – още страници с имена и цифри.

Топлината в изпълнения с пара бар беше утешителна и позната, както и ароматът на кафе и сладкиши. Иззад тезгяха един мъж и една жена погледнаха към

униформения и се върнаха към разговора си. Брунети си поръча еспресо, а Вианело – *caffè corretto* – черно кафе с щедра доза гроздова. Когато барманът постави чашите пред тях, и двамата си сипаха две лъжици захар и за миг обхванаха с длани топлата чаша.

Вианело изпи кафето си на една глътка, остави чашата на бара и попита:

– Нещо друго, господине?

– Огледай се за наркотиците в този квартал. Кой продава и къде? Виж дали в квартала няма някой с досие с арести за наркотици или улични престъпления: продажба, използване, кражба, всичко. И разбери къде отиват да се друсат, в коя от тези *calle*, които се вливат в канала. Дали има някое място, на което сутринта се виждат спринцовки.

– Смятате, че престъплението е свързано с наркотици, така ли, господине?

Брунети си допи кафето и кимна на бармана за още едно. Без да го питат, Вианело бързо поклати глава.

– Не знам. Възможно е. Затова нека най-напред проверим това.

Вианело кимна и започна да пише в бележника си. Когато свърши, го пхна в джоба на гърдите си и посегна към портфейла.

– Не, не! – настоя Брунети. – Аз ще го направя. Връщай се в лодката и повикай гмуркачите. И накарай хората си да вдигнат барикади. Затвори всички входове към канала, докато гмуркачите работят.

Вианело кимна в знак на благодарност за кафето и си тръгна. През запотените прозорци на бара Брунети виждаше прилива и отлива на хора, които прекосяваха *сатро*. Следеше ги с поглед, докато слизаха от главния мост, водещ към болницата, забелязваха полицията от дясната си страна и питаха хората, застанали наоколо, какво става. Обикновено се спираха и преместваха поглед от мъжете в тъмна униформа, които все още се шляеха наблизко, към полицейската лодка, която се

полюшваше отстрани на канала. А после, тъй като не виждаха нищо друго, което да не е в реда на нещата, отново се заемаха със своите си дела. Старецът, видя Брунети, все още стоеше облегнат на железния парапет. Дори след всичките си години в полицията комисарят не можеше да проумее как хората могат с такова желание да застават близо до лобното място на себеподобния си. Това беше загадка, която Брунети така и не успя да разгадае – това ужасно запленяване от прекъсването на живота, особено свирепо прекъсване, какъвто беше случаят.

Той се обърна към второто си кафе и го изпи бързо.

– Колко? – попита.

– Пет хиляди лири.

Брунети плати с десет и зачака рестото. Барманът му го подаде и попита:

– Нещо лошо ли се е случило, господине?

– Да, нещо лошо – отговори Брунети. – Нещо много лошо.

Дона Леон
СМЪРТ В ЧУЖДА СТРАНА

Превод *Мариана Христова*
Редактор *Велислава Възканова*
Коректор *Станка Митрополитска*
Дизайн на корицата *Enthusiast*
Предпечат *Анна Георгиева*

Немска. Първо издание

Формат 16/60x90
Печатни коли 20,75

ISBN 978-619-164-247-2

Издава *enthusiast*

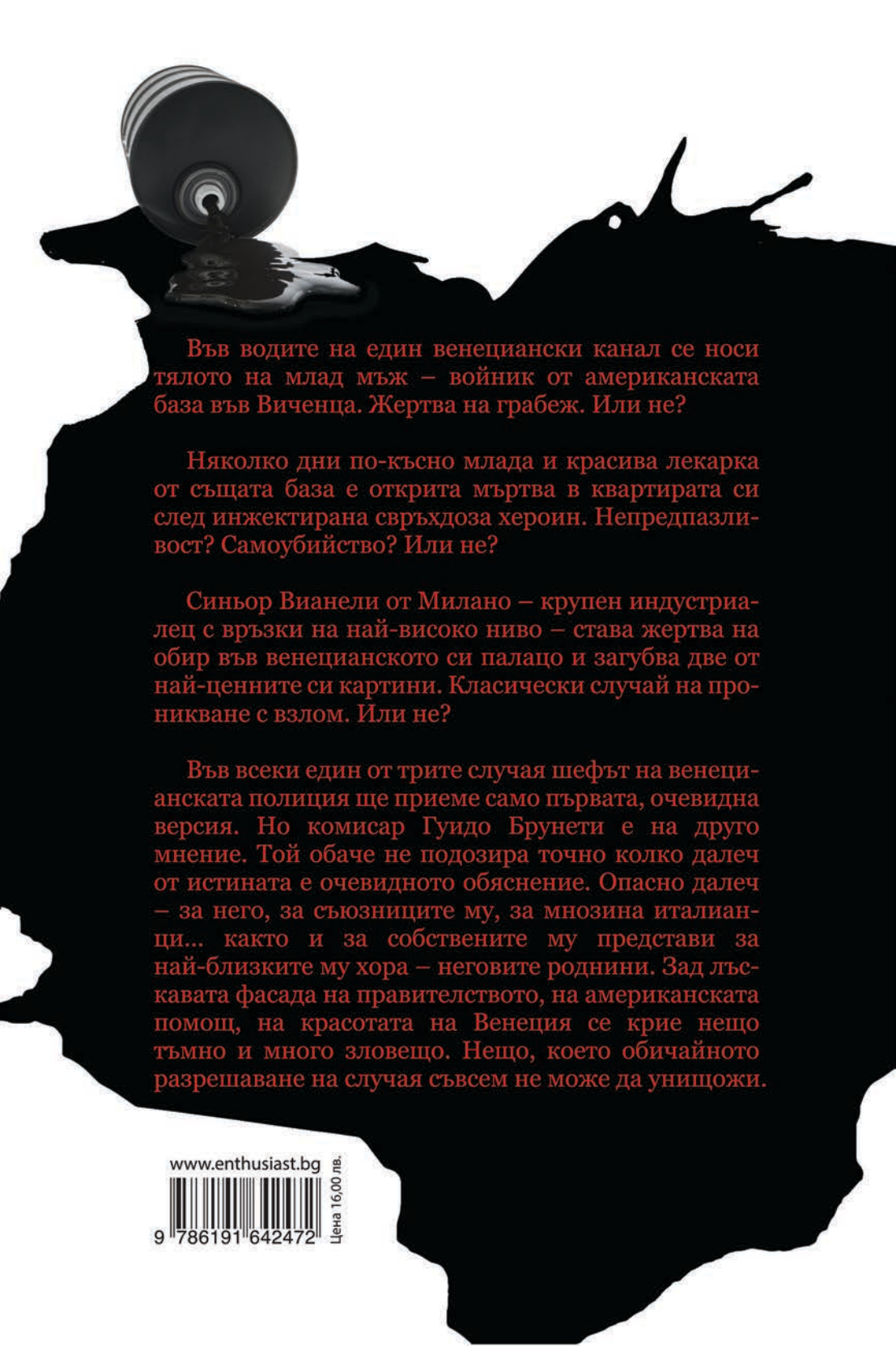
Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат *Полиграф Юг*

Във водите на един венециански канал се носи тялото на млад мъж – войник от американската база във Виченца. Жертва на грабеж. Или не?

Няколко дни по-късно млада и красива лекарка от същата база е открита мъртва в квартирата си след инжектирана свръхдоза хероин. Непредпазливост? Самоубийство? Или не?

Синьор Вианели от Милано – крупен индустриалец с връзки на най-високо ниво – става жертва на обир във венецианското си палацо и загубва две от най-ценните си картини. Класически случай на проникване с взлом. Или не?

Във всеки един от трите случая шефът на венецианската полиция ще приеме само първата, очевидна версия. Но комисар Гуидо Брунети е на друго мнение. Той обаче не подозира точно колко далеч от истината е очевидното обяснение. Опасно далеч – за него, за съюзниците му, за мнозина италианци... както и за собствените му представи за най-близките му хора – неговите роднини. Зад лъскавата фасада на правителството, на американската помощ, на красотата на Венеция се крие нещо тъмно и много зловещо. Нещо, което обичайното разрешаване на случая съвсем не може да унищожи.

www.entusiast.bg

9 786191 642472

Цена 16,00 лв.